

Com a casa

Un taller familiar complementari de l'exposició «Pis(o) Pilot(o)» mostra l'habitatge com un aliat del canvi social

Foto: G.V.

Vols menjar abans d'entrar? La mare li ensenya la bossa, amb l'entrepà a dins, i la nena diu que no. Prefereix córrer entre els nens que van arribant. La son l'han deixada al llit, sobretot aquell que s'emballa amb el patinet mentre els altres l'empaiten. El Pati de les Dones del CCCB s'ha convertit en el pati d'una escola, amb la diferència que avui és diumenge i no sonarà cap timbre. Però d'aprendre, i tant que aprendran.

Mentre la canalla es treu la vergonya de la butxaca i els pares miren de reüll si obren la tanca per entrar, em distrec llegint els refranys que envolten aquesta petita plaça. Hi ha consells passats pel filtre del vers: ?Del poc que tens, content seràs. Si tot ho vols, tot ho perdràs?. Faig cas a l'avis de la rajola. Abans d'abastar tota l'exposició «Pis(o) Pilot(o)» (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/1094/si/cases/algu>) », faré allò que se'n diu concretar. Obriré la porta de «La casa on vull viure» (<http://www.cccb.org/ca/activitats/fitxa/piso-piloto-en-familia-la-casa-on-vull-viure/220131>) », un taller que avui permetrà als menuts i als seus pares convertir-se en arquitectes i entendre l'habitatge com un aliat del canvi social.

Hi entrem. El nen del patinet traspassa el vehicle a mans de la seva mare. Dues noies del Globus vermell, que és el col·lectiu d'arquitectes encarregat d'organitzar el taller, ens reben: Sabeu què venim a fer? Construïrem una casa. Al meu costat una veueta incrèdula murmura: Ho farem amb peces de Lego gegants? Una altra de més atrevida afegeix: Hi haurà piscina? Hi ha nens que ja

marquen maneres des de petits.

Per construir-la tindran com a fonament tres verbs: cooperar, reformar i cohabitar. Per tant, els pilars i les parets mestres es basaran en el col·lectiu. Compartir per sumar. Fet que fora al carrer es traduiria a omplir cases desocupades en comptes de fer-ne de noves. Que ningú es quedi orfe de sostre. Tirar a terra els esquemes convencionals per posar una taula on hi capiguem tots i que, quan calgui, la puguem canviar de lloc.

Passem a la pràctica. S'han de fer quatre grups i cadascun dissenyarà una part de la casa per a una família diferent. En un d'ells hi falta un adult. M'hi apunto, per què no? Tot d'una formo part de l'equip de la Irene, la Laura i la seva mare. El nostre encàrrec és: fer l'habitació per a una tal Sofia i un tal Roberto. La targeta que ens ha tocat diu que és una parella que ve a estudiar a Barcelona. Resum: els agrada anar amb bicicleta, conèixer gent i no suporten el fum del tabac. Jo tampoc. Així que dibuixem un plànol i amb una cinta americana tracem línies sobre el terra, a escala real. La Laura (uns set anys) proposa posar el llit imaginari al mig, que no toqui la paret. Les bicicletes les podríem penjar, oi? Ah! Que no hi falti l'armari. Important, no ens oblidem de la finestra. La Irene (uns 5 anys) ha fet un escriptori de quatre metres de llarg. Amb la mare ens hem justificat dient que els nostres clients estan estudiant dos o tres màsters.

Els qui haurien de viure al costat nostre es declaren autosuficients, tenen un grup de música i no els agrada cuinar. Crec que em caurien bé. Els qui estan vetllant per les seves necessitats ens han preguntat si podien improvisar una paret, que separi el menjador de l'hort. I tant que sí. I aquí és on he caçat una de la base d'aquest projecte: el treball en equip. Un cop decidides les proporcions, ha arribat l'hora d'anar a buscar el material. De passar del pensament simbòlic a la realitat. De traginar armaris, coixins, catifes. I el més important: de fer volar la imaginació. Amb paper cel·lofana han fet tomaqueres, els veïns músics han convertit l'escriptori en un piano; d'altres feien vàters i radiadors amb butaques. I menjar per als cinc periquitos o per als dos gossos, que també han aparegut en alguna targeta. De mica en mica l'espai buit anava agafant identitat, però també consciència. Un nen li deia a l'altre: Mira, aquí hem de deixar més lloc, que ha de passar la cadira de rodes.

S'ha acabat el temps. Cada grup explica el que ha fet. En tots hi ha un tret en comú: s'han adaptat a les circumstàncies. També s'han sabut passar les tisores i compartir la cartolina taronja quan calia. I ajuntar dues taules perquè les quatre famílies poguessin dinar juntes. I instal·lar dues neveres gegants i un parell de fogons més.

Contemplem junts el que un diumenge qualsevol s'ha convertit en casa nostra. Miro l'habitació i m'imagino la Sofia i el Roberto picant a la paret perquè els veïns toquin la guitarra una mica més fluix, que tenen examen demà i encara van per la meitat del temari. És ben cert que tant per aprendre com per viure com per construir s'ha de saber empatitzar. Marxem. La mare torna el patinet al nen i creua el Pati de les Dones per tornar a casa seva. Potser allà el petit arquitecte explicarà al seu pare que per agafar un llapis necessites tots els dits d'una mà. I per viure junts traçar, amb una cinta americana, línies que ens apropin una mica més.

Foto: CCCB

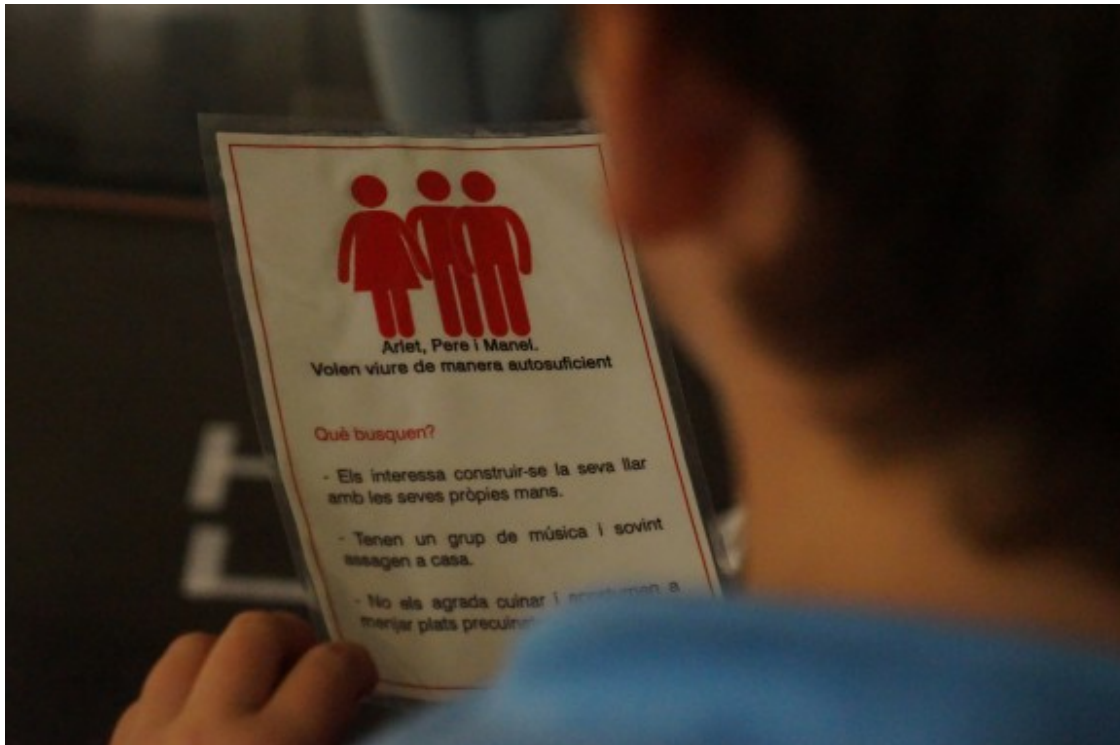

Foto: G.V.

Foto: G.V.

Foto: G.V.

Foto: CCCB

Foto: G.V.

Foto: G.V.

Foto: CCCB

Foto: G.V.

Foto: G.V.

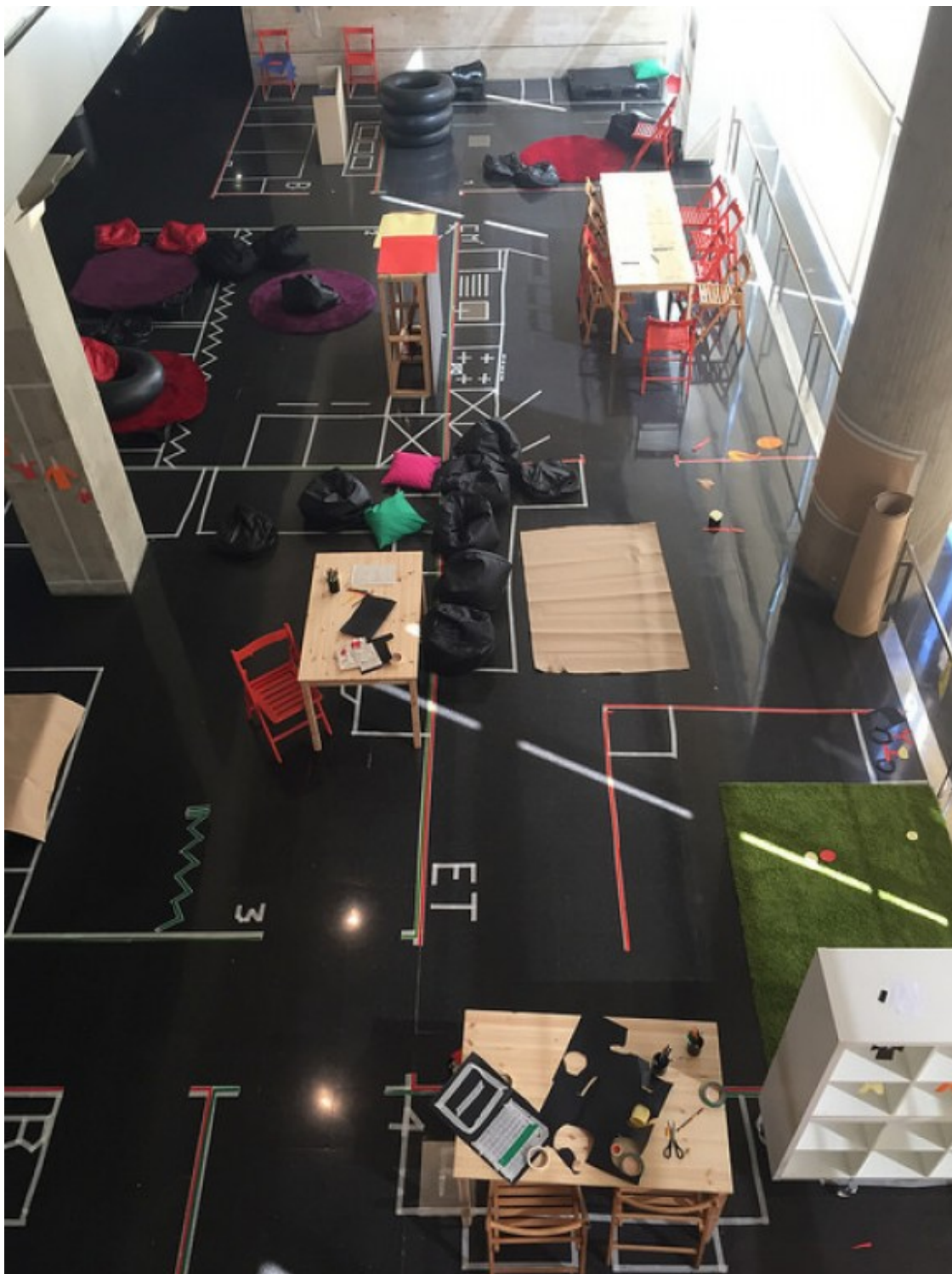

Foto: CCCB

La pròxima edició del taller «La casa on vull viure» es farà el 25 d'octubre del 2015 d'11 a 13h.